

LELKÉSZFELESÉGEK

Láttam, a lelkészfeleségeket. Néhányan nem segítik férjüket, noha vallják a harmadik angyal üzenetét. Többre tartják kívánságaikat s élvezeteiket, mint Isten akaratát, vagy hogy hű imáikkal és meggondolt viselkedésükkel erősítsék férjük kezét. Láttam, hogy többen akaratosak és önzők, ami Sátán eszközeivé teszik őket. Rajtuk keresztül tör féljük tekintélyének és hasznavehetőségének megsemmisítésére. Ha szorult helyzeteken kell áthaladniuk, jogosultnak tartják a panaszt, a morgást. Feledik az őskeresztények szenvedéseit az igazságért, s azt képzelik, hogy kívánságaiknak és akaratuknak teljesülni kell. Makacsságukat követik. Feledik mesterük, Jézus szenvedéseit. Feledik a fájdalmas férfiát, aki tudta, mi a szenvedés – kinek nem volt hová lehajtania a fejét. Nem akarnak emlékezni a töviskoronás, szent homlokra. Feledik azt aki mikor a Kálvária felé tántorgott keresztjével, összeesett a teher alatt. Nem csupán a súlyos kereszt törte a vállát, hanem a világ bűneinek roppant terhe is. Feledik a könyörtelen szögeket, melyek átszakították gyöngye kezét és lábát, feledik halódó, gyötrelmes kiáltásait: „Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engemet?” Miután Krisztus mindezt a szenvedést elviselte értük, ők mégis erősen húzódoznak, hogy szenvedjenek érte. {1T 137.1}

Ezek a nők – láttam – megcsalják magukat. Nincs részük, nincs örökségük az ügyben. Ők ugyan megragadták az igazságot, de az igazság nem ragadta meg őket. Mikor az igazság valóban belép életükbe, önzésük meg fog halni. Akkor majd nem így beszélnek: „Oda akarok menni, nem maradok itt”, hanem őszintén megkérdik: „Hová akar küldeni Isten? Hol dicsőíthetem meg legjobban őt, és egyesült igyekezetünk hol végezheti el a legtöbb jót?” Isten akaratának kell elnyelnie akaratunkat. Az önfejlés és a megszentelődés hiánya, amelyet néhány lelkészfeleség tanúsít, elállja a bűnösök útját. Emberek vére tapad majd ruhájukra. Néhány lelkészünk erőteljes bizonyágtételt hirdet a gyülekezet kötelességéről és helytelenségeiről, de nem éri el a kívánt eredményt, mert feleségük szorul rá elsősorban az összes, félreérthetetlen bizonyágtételre, és a dorgálás, igen csúfosan, saját fejükre hull vissza. Hagyták, hogy élettársuk befolyásolja, lehúzza őket, előítéletet keltsen gondolatukban, és így elveszítették tekintélyüket és hasznavehetőségüket. Elkeseredettek és csüggedtek, de nem döbbenek a baj igazi forrására, pedig közel van az, az otthonukban. {1T 138.1}

A lelkész feleségek, ha Isten elhívta férjüket a jelen igazság hirdetésére, szoros kapcsolatban állnak Isten munkájával. A lelkészek, ha valóban Isten hívta el őket, értékelni fogják az igazság fontosságát. Az élők és halottak között állnak, s örködniük kell az emberek fölött, mert el kell számolniuk velük. Komoly a hivatásuk. Feleségük vagy áldás, vagy súlyos átok lehet számukra. Vidíthatják férjeiket, mikor elkeseredtek, megnyugtathatják őket, amikor levertek, biztathatják őket, hogy emeljék föl tekintetüket és teljesen bízzanak Istenben, mikor hitük összeomlással fenyeget. De az ellenkező utat is választhatják. A dolgok sötét oldalát nézhetik, azt gondolhatják, hogy nehéz a sorsuk, kétkelhetnek Istenben, próbáikat és hitetlenségüket emlegethetik férjüknek, belemerülhetnek a panaszkodó, zúgolódó lelkületbe, és kolonc, sőt, átok lehetnek férjük nyakán. {1T 138.2}

Láttam, hogy a lelkészfeleségeknek segíteniük kell férjüket munkájukban, alkalmas és áldásos légkört áraszsanak, mert figyelik őket, és többet várnak el tőlük, mint mástól. Ruházatuk legyen példaadó. Életük, beszédük legyen példamutató, inkább élettől, mint a haláltól illatozzék. Láttam, hogy alázatos, szelíd, mégis felemelő állást kell elfoglalniuk. Arról beszéljessenek, ami a mennyre tereli a gondolatokat. Komolyan kérdezzék: „Hogyan menthetem meg lelkemet, hogyan lehetek eszköz mások megmentésére?” Láttam, hogy Isten nem fogad el lagymatag munkát ezen a téren. Az egész embert, a teljes érdeklődést kéri, vagy semmit sem kér. Tekintélyük hatni fog, kifejezetten, határozottan, félreérthetetlenül – az igazság mellett vagy ellene. Vagy Jézussal gyűjtenek, vagy szétszórják a gabonát. A meg nem szentelt feleség a legnagyobb átok, ami a lelkészt érheti. Istennek azok a szolgálói, akik oly szerencsétlenek, hogy bénító befolyás működik otthonukban, kettőzzék meg imáikat és örökösüket, álljanak ki szilárdan és határozottan. Ne hagyják, hogy a sötétség a nyakukra telepedjék. Kapaszkodjanak szorosabban Istenbe, legyenek szilárdak és határozottak, igazgassák jól családjukat, és éljenek úgy, hogy kivívják Isten tetszését és az angyalok gondos örökösét. De, ha engednek megszenvedetlen feleségük óhajának, Isten rosszálló tekintetét vonják otthonukra. Isten szövetség ládája nem lakhat a házukban, mert szentesítik s támogatják feleségük gonoszságait. {1T 139.1}

Istenünk féltőn szerető Isten. Félelmetes dolog gúnyt űznünk belőle. Az ősi időkben Ákán megkívánta és elrejtette az arany rudat és babiloni köntöst, és egész Izráel bűnhődött emiatt. Ellenségeik megkergették őket. Amikor Józsué megkérdezte az okát, az Úr így felelt: „Kelj fel és tisztítsd meg a népet, és mondjad: Tisztítsátok

meg magatokat holnapra, mert ezt mondá az Úr, Izráelnek Istene: Istennek szentelt dolog van közötted, Izráel. Nem állhatsz meg a te ellenségeid előtt, míg el nem távolítod közületek az Istennek szentelt dolgot.” Ákán vétkezett, ezért Isten elpusztította őt egész családjával, minden tulajdonával; kitörölte az átkot Izráelből. {1T 140.1}

Láttam, hogy Isten népének fel kell kelnie, megújítania erejét Istenben, vagyis felújítani és megtartani a vele kötött szövetséget. A szombattartók soraiban mindenféle fellelhető a másé kívánása, az önzés, a pénz szerelme, és a világ szeretete. Ezek a bűnök Isten népe körében elpusztítják az áldozathozatal lelkiületét. Akik a másét kívánják, nem is tudnak róla. Észrevétlenül hatalmasodott el rajtuk. S ha gyökerestül ki nem irtják, oly bizonyosan el fogja pusztítani őket, mint Ákánt. Sokan elvették az áldozatot Isten oltáráról. Szeretik a világot, a világ nyereségét és gazdagodását, és ha teljesen meg nem változnak, a világgal fognak elveszni. Isten javakat kölcsönzött nekik, ami nem az övék. Intezőivé tette őket. De ők magukénak mondják, és harácsolnak. De jaj, amikor Isten elveszi óvó kezét a javokról, gyorsan, pillanatok alatt elvész az egész. Áldozatokat kell hoznunk Istenért, meg kell tagadnunk magunkat az igazságért. Ó, mily gyenge és erőtlen is az ember! Mily rövid a karja! Láttam, hogy az ember önteltségét lerombolják, büszkeségét megalázzák. Királyok és nemesek, gazdagok és szegények, mindnyájan meg fognak hajolni, és Isten senyvesztő csapásai hullnak majd rájuk. {1T 140.2}